

Самата мѣстность представлява гола низка поляна, която наблизо отъ юго-западъ се огражда отъ гористи хълмове. Тѣй като водата на изворчетата въ тази мѣстность се е отличавала съ своя солено-горчивъ вкусъ и блудкавость, то никой не се е интересувалъ отъ тѣхъ.

За да станатъ отсетне толкова много известни тѣзи изворчета, причината билъ единъ войникъ. Той заедно съ своитѣ другари войници отъ 8 допълняюща дружина пазѣлъ желѣзния пѣтъ при Провадия презъ време на войната, както се пазѣха тогава всички желѣзо-пѣтни линии. Този войникъ се казвалъ Стоянъ Сжбевъ, родомъ отъ с. Балдъркѡй (Провадийско). На 7 януарий 1917 г. той отишълъ въ близката гора за дърва. На връщане, понеже билъ ожеднялъ, потърсилъ около рѣката нѣкое изворче да се напие. И наистина, близо до рѣката забелязалъ изворче съ бистра вода. Зарадвалъ се много отъ това откритие, навелъ се да пие, но за негова изненада още при първата глътка усѣтилъ, че водата е солена. Вмѣсто да уталожить жаждата си, той почувствувалъ още по-голѣма жажда и разочарованъ се завърналъ при другаритѣ си. Солеността на извора му направила силно впечатление, дошло му на ума, че тази вода може да се използва вмѣсто соль, толкова повече, че нуждата отъ соль вече била голѣма. Войникътъ съобщилъ всичко това на другаритѣ си отъ ротата, но тѣ не му повѣрвали. Колкото и да ги увѣрявалъ, че водата въ извора е много солена и че тя би могла да се използва за готвене, за хлѣбъ и др. другаритѣ му смѣтали, че това е или шега или пъкъ че Стоянъ Сжбевъ е заблуденъ. Най-после, следъ като той тѣй дълго настоявалъ да отидатъ